

Vid Svetina

ULICA

Fotografska razstava

*Škofijska klasična gimnazija, Ljubljana
Šentvid*

Pred nami je prva samostojna razstava fotografa Vida Svetina in moram reči, da se mi zdi začetek odličen. Vsaj trije razlogi so, zakaj tako mislim.

Prvič, gre za ulično fotografijo, ki ima za nas lahko več sporočil. Življenje na ulicah Budimpešte, od koder so te fotografije, ima stotero obrazov in fotograf na poti po njih lahko ujame kateregakoli. Podobe na fotografijah so za nas sicer neznane, saj z Vidom konec decembra 2019 nismo pohajali mestu, pa vendar se zdijo znano domače, npr. ženska pri prečkanju ceste, moški z nakupovalnim vozičkom, čakajoči na pločniku. Zakaj se nam zdijo tako domače?

Po Ljubljanskih ulicah vsak dan srečujemo na stotine takih mimobežnih podob, pa jih ne opazimo, ker so iz dneva v dan enake, vsakdanje in nepomembne. Med hojo po ulicah jih opazijo predvsem tisti, ki jih še niso vedeli in v njih zagledajo nekaj, kar je vredno pozornosti. To so npr. otroci, popotniki, pesniki, tudi fotografi.

Zakaj prav ti? Življenje v mestu, pa ne samo v mestu, je povezano s ponavljajočimi se slikami. Pred pošto, v trgovini, na avtobusni postaji npr. smo vsakič obkroženi z drugimi neznanci, ki pa vendar na čudno podoben način stopajo skozi vrata, stojijo pred blagajno ali zrejo v telefon, med tem, ko čakajo avtobus. Ne glede na to, da so tako vsakdanje, so prav te drobne, mimobežne slike tiste, ki naredijo naše življenje živo in polno, če jih seveda znamo videti. Kot začimbe v hrani so. Vid jih je opazil in pokazal, da bi jih opazili tudi mi; na razstavi in morda na naši poti proti domu. Razstava nas vabi, da svoj vsakdan za hip uzremo, kot bi ga videl otrok, popotnik, zaljubljenec ali fotograf.

Drugič, fotografije na razstavi so črno bele. Razen ene, z namenom. Črno bele fotografije so nekoč nastale zato, ker niso znali narediti barvnih, potem pa se je kasneje, ko so izumili barvno fotografijo, izkazalo, da imajo črno bele fotografije posebno moč. Prizori iz naših življenj, npr. ko zjutraj odpremo oči, ko zaklepamo vrata, ko

iščemo stvari po garaži, ali sedimo za mizo in se pogovarjamo, se s ponavljanjem spremenijo v spominske podobe brez jasnih oblik, brez podrobnosti in brez barv. Zato prepoznamo znanca na ulici ne glede na to, kakšen je videti: v opoldanski ali večerni svetlobi, v bundi ali poletni mikici, obrnjenega v eno ali v drugo smer. Znanec, ki je imel včeraj brado, se je obril in tega po nekaj minutah pogovora z njim še vedno nismo opazili. Kako to? Med pogovorom res gledamo znanca brez brade, vidimo pa tudi to, kar o njem vemo. Podrobnosti zato enostavno prezremo.

Gledanje črno belih fotografij nas zato ne moti. Še več, črno bele fotografije so bolj kot barvne podobne našim spominskim podobam, brezčasnim in brezprostornim. Zato se nam prizori z razstave lahko zdijo domači, kot da bi gledali prizor iz svojih sanj, ki so, mimogrede, tudi pogosto črno bele. Namesto v Budimpešti bi slike z razstave lahko zagledali tudi v Neaplju ali pa v bližini doma, pred 10 leti ali pa šele čez 10 let. Zato je Vidova ideja s črno belimi fotografijami odlična.

Tretjič, fotografije obravnavajo občutljivo etično in socialno problematiko. Med prizori, ki se nam zdijo vsakdanji in domači, so tudi ljudje, ki živijo na ulici. In to ni prav. Ni prav, da nimajo doma. In ni prav, da je tudi ta podoba ulice tako domača in vsakdanja, da je ne opazimo. Nekatere stvari bi morali opaziti.

Vid jih je opazil in jih pokazal tudi nam. Odgovor na to, kaj naj naredimo, če opazimo krivico, pa ni enostaven. Če je svet urejen, je problem mogoče rešljiv in odgovor je odgovornost nas vseh, tudi naključnih mimoidočih. Vid ni ostal tiho, kot fotograf pa govori s fotografskim jezikom. Tudi zato, mi je povedal Vid, so na fotografiji parlamenta ostale barve.

Kakšno sporočilo torej imajo nepomembne črno bele podobe ulice in barve na pročelju parlamenta? Kakšno je sporočilo celotne razstave za nas? To sporočilo seveda ni enako za vse, gotovo pa je, da sporočilo za vse je. Ko gremo z razstave spet v svoj

vsakdan po mestnih ulicah, smo lahko pozorni na mimobežne podobe. V njih bomo našli sporočilo te razstave.

prof. dr. Matija Svetina, psiholog

slika 1: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 2: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 3: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 4: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 5: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 6: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 7: Ulica, serija Budimpešta, 2019

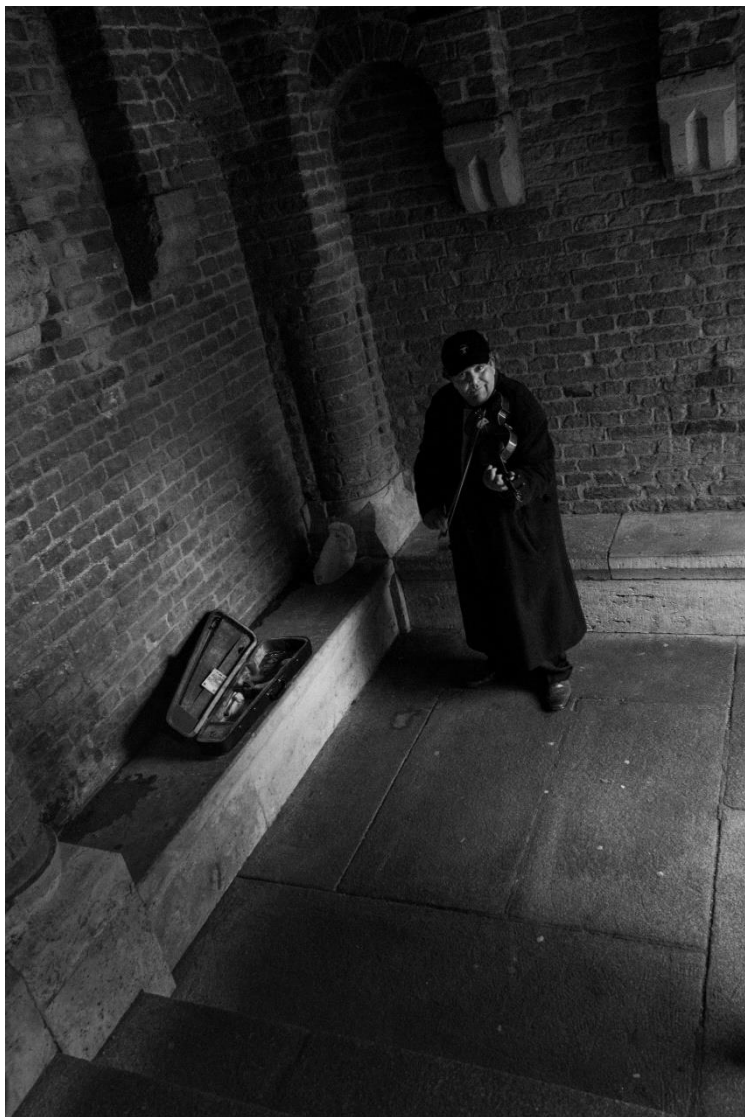
slika 8: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 9: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 10: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 11: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 12: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 13:Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 14: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 15: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 16: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 17: Ulica, serija Budimpešta, 2019

slika 18: Ulica, serija Budimpešta, 2019

*Vid Svetina (1999,
Ljubljana)*

je obiskoval osnovno šolo in gimnazijo v Ljubljani. V tem času je počel marsikaj. Bil je kitarist, plavalec, kajakaš, boksar, skavt... Od leta 2019 študira fotografijo na Višji strokovni šoli Srečka Kosovela v Sežani.

(Je najboljši brat svoji sestri.)

KONTAKT:

e-naslov: vid.svetina@gmail.com

telefon: 031 431 500

instagram: [@vid_svetina](https://www.instagram.com/vid_svetina)

spletna stran: <https://vid-svetina.picfair.com>

<i>Fotografije</i>	Vid Svetina
<i>Postavitev razstave</i>	Vid Svetina
<i>Uvodno besedilo</i>	Matija Svetina
<i>Organizacija razstave</i>	Klara Svetina
<i>Oblikovanje kataloga</i>	Klara Svetina

(Razstava je nastala v okviru projektne naloge v 2. letniku Škofijske klasične gimnazije.)

Ljubljana, marec 2020

